

Camelia Hreban

TESTE REZOLVATE de limba și literatura română pentru reușita la examenul de DEFINITIVARE

- ✓ Pregătire rapidă și eficientă
- ✓ Reușită GARANTATĂ
- ✓ Fără stres și emoții distructive

www.portalinvatamant.ro

TESTE

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă zece puncte din oficiu.
- Timpul de lucru efectiv este de patru ore.

Testul nr. 1

SUBIECTUL I

(30 de puncte)

Citește cu atenție textul următor:

- Iar te-ai cufundat în stele
Și în nori și-n ceruri nalte?
De nu m-ai uita înalte,
Sufletul vieții mele.

În zadar râuri în soare
Grămădești-n a ta gândire
Și câmpiile asire
Și întunecata mare;

Piramidele-nvechite
Urcă-n cer vârful lor mare -
Nu căta în depărtare
Fericirea ta, iubite!

Astfel spuse mititica,
Dulce netezindu-mi părul.
Ah! ea spuse adevărul;
Eu am râs, n-am zis nimica.

- Hai în codrul cu verdeață,
Und-izvoare plâng în vale,
Stânca stă să se prăvale
În prăpastia măreață.

Acolo-n ochi de pădure,
Lângă trestia cea lină
Și sub bolta cea senină
Vom șede-a în foi de mure.

Și mi-i spune-atunci povești
Și minciuni cu-a ta guriță,
Eu pe-un fir de romaniță
Voi cerca de mă iubești.

Și de-a soarelui căldură
Voi fi roșie ca mărul,
Mi-oi desface de-aur părul,
Să-ți astup cu dânsul gura.

De mi-i da o sărutare,
Nime-n lume n-o să știe,
Căci va fi sub pălărie -
Ș-apoi cine treabă are!

Când prin crengi s-a fi ivit
Luna-n noaptea cea de vară,

Mi-i ținea de subsuoară,
Te-oi ținea de după gât.

Pe cărări, sub bolți de frunze,
Coborând spre sat în vale,
Ne-om da sărutări pe cale,
Dulci ca florile ascunse.

Și sosind l-al porții prag,
Vom vorbi-n întunecime:
Grija noastră n-aib-o nime,
Cui ce-i pasă că-mi ești drag?

Înc-o gură și dispăre...
Ca un stâlp eu stam în lună!
Ce frumoasă, ce nebună
E albastra-mi, dulce floare!

.....

Și te-ai dus, dulce minune,
Ș-a murit iubirea noastră -
Floare-albastră! floare-albastră!...
Totuși este trist în lume!

Mihai Eminescu, *Floare albastră* (vol. *Poesii*)

Redactează un eseu de minimum 600 de cuvinte, în care să interpretezi opera literară reprodusă mai sus, având în vedere următoarele:

- încadrarea operei literare selectate în contextul creației lirice eminesciene; 4 puncte
- explicarea sursei de inspirație a textului liric eminescian, pe baza unui element de structură al operei; 4 puncte
- justificarea caracterului de text liric romantic, prin raportare la patru trăsături relevante; 6 puncte
- compararea textului ales cu un alt text din opera autorului, prezentând o asemănare și o deosebire, prin raportare la elemente de compoziție sau de limbaj; 6 puncte
- evidențierea modului în care se reflectă tema și viziunea despre lume în textul liric analizat, prin valorificarea unei referințe critice/de istorie literară. 4 puncte

Pentru conținutul eseului se acordă **24 de puncte**, iar pentru redactarea eseului se acordă **6 puncte** (organizarea ideilor în scris și exprimarea corespunzătoare a ideilor, utilizarea limbii literare – 1 punct; analiză și argumentare – 2 puncte; utilizarea limbajului de specialitate – 1 punct; ortografie și punctuație – 2 puncte).

În vederea acordării punctajului pentru redactare, eseul trebuie să aibă minimum 600 de cuvinte și să dezvolte subiectul propus.

SUBIECTUL al II-lea

(30 de puncte)

A. Prezintă noțiunea gramaticală de subiect.

20 de puncte

În elaborarea răspunsului, vei avea în vedere:

- prezentarea subiectului, cu referire la două caracteristici sintactice, semantice sau comunicativ-pragmatic; 6 puncte
- menționarea criteriilor de clasificare a subiectului și alegerea unui singur criteriu, justificat prin pertinența enunțurilor formulate; 8 puncte
- evidențiat, prin câte un enunț, patru tipuri de subiecte neexprimate. 6 puncte

B. Rezolvă exercițiile următoare, scriind pe foaia de examen numărul cerinței și litera corespunzătoare răspunsului corect.

10 puncte

1. În cuvintele *greu, mereu, ghiulea, trotuar*, litera „u” desemnează, în ordine: a) o semivocală, o vocală, o vocală, o semivocală; b) o vocală, o vocală, o vocală, o semivocală; c) o semivocală, o semivocală, o semivocală, o semivocală; d) o semivocală, o semivocală, o vocală, o semivocală.

1 punct

2. Identifică seria în care toate adjectivele sunt invariabile: a) precoce, mov, bun, șic; b) anapoda, sadea, gri, crescând; c) bleu, sadea, ditamai, așa; d) asemenea, negru, inimos, cumsecade.

1 punct

3. Enunțul în care există un pronume de politețe se află în seria: a) „V-ați cunoscut, dragii mei?”; b) „Chiar au sosit și acei bravi eroi!”; c) „Dumneaei nu cunoștea orașul respectiv.”; d) „Îmi pare rău că am întârziat, scumpii mei tovarăși!”.

1 punct

4. În care serie se află doar nume corecte de locuitori: a) azerbaidjan, focșănean, fâlticenean, turnean; b) azerbaigian fâlticinean, oltean, clujean; c) severinean, humorean, ieșan, palermitan; d) sucevean, moscovit, orădean, târgjiuan.

1 punct

5. Menționează seria care cuprinde doar omofone: a) port, carte, în scris, tei; b) cartela, ordin, ordonanță, o dată; c) vie, alt fel, sar, pompă; d) eter, delfin, popă, organ.

1 punct

6. Indică actualizările morfologice ale cuvântului *iarna*, din enunțurile „Iarna este anotimpul schiurilor.”; „Iarna, se merge la munte.”; „Ne place iarna.”; „În această iarnă, am avut mult de lucru.”: a) substantiv (în cazul nominativ), adverb de timp, adverb de timp, substantiv (în cazul acuzativ); b) substantiv (în cazul acuzativ), adverb de timp, substantiv (în cazul acuzativ),

substantiv (în cazul acuzativ); c) substantiv (în cazul nominativ), adverb de timp, substantiv (în cazul acuzativ), substantiv (în cazul acuzativ); d) substantiv (în cazul acuzativ), adverb de timp, adverb de timp, substantiv (în cazul acuzativ). 1 punct

7. Predicatul din fiecare enunț „Desigur că l-ai întâlnit și altădată.”; „Se poate să aibă multă dreptate!”; „Dacă ar ști, nu te-ar întreba.”; „Fără îndoială că îi ești dragă.” este, în ordine, exprimat prin: a) adverb predicativ, verb predicativ, verb predicativ, expresie verbală, verb predicativ, verb predicativ, locuțiune adverbială, expresie verbală impersonală; b) adverb predicativ, verb predicativ, verb impersonal, expresie verbală, verb predicativ, verb predicativ, expresie adverbială predicativă, expresie verbală impersonală; c) adverb predicativ, verb predicativ, verb impersonal predicativ (semiauxiliar de modalitate), locuțiune verbală, verb predicativ, verb predicativ, locuțiune adverbială predicativă, expresie verbală impersonală; d) expresie adverbială predicativă, verb predicativ, verb predicativ, expresie verbală, verb predicativ, verb predicativ, locuțiune adverbială, expresie verbală. 1 punct

8. Propozițiile din fraza „- Ceea ce crede spiritul meu este că numai educația de calitate, asumată și coerent însușită, te poate împlini, zise el, calm.” sunt, în ordine: a) principală, subiectivă, predicativă, principală; b) subiectivă, principală, completivă directă, principală; c) subiectivă, principală, completivă directă, incidentă; d) subiectivă, principală, predicativă, principală incidentă. 1 punct

9. Prima propoziție din fraza „Chiar dacă v-aș sprijini necondiționat, tot nu aș putea să vă garantez nimic sigur.” poate fi contrasă astfel: a) în pofida sprijinului meu necondiționat; b) neputând; c) lipsa de garantare; d) cu sprijinul meu necondiționat. 1 punct

10. Între propozițiile subordonate din fraza „Am venit la Florin nu pentru că era frig, ci ca să ne privim mai mult.”, există un raport de: a) subordonare; b) coordonare; c) interdependență; d) flexiune. 1 punct

SUBIECTUL al III-lea

(30 de puncte)

A. Alege una dintre următoarele secvențe din programele școlare în vigoare:

2. Receptarea textului scris de diverse tipuri

2.1. Recunoașterea modurilor în care sunt organizate informațiile din texte literare și nonliterare, continue, discontinue și multimodale
– identificarea trăsăturilor specifice unui text liric

Domeniul de conținut	Conținuturi asociate
Lectură	- Textul liric. Exprimarea emoțiilor și a sentimentelor - Strategii de comprehensiune: reflecții asupra limbajului și a structurii textelor de tip liric - Strategii de interpretare: interpretarea limbajului figurat (repetiția, metafora), discuții privind semnificațiile textelor citite.

Programa școlară, limba și literatura română – clasa a VII-a,
aprobată prin ordin al ministrului nr. 3393/28.02.2017

1. Utilizarea corectă și adecvată a limbii române în receptarea și în producerea mesajelor în diferite situații de comunicare

Competențe specifice	Conținuturi asociate		
	Trunchi comun	CD tip A*	CD tip B**
1.4. Redactarea unor compoziții despre textele studiate și alcătuirea unor texte funcționale sau a unor proiecte	- analiză, comentariu, eseu structurat și eseu liber.	- documente specifice domeniului de specializare (de exemplu, referate științifice, proces-verbal etc.)	- sinteză, paralelă; - tipuri de frazare în funcție de tipul de text (concizie, prolixitate, organizarea discursului prin parataxă sau prin hipotaxă etc.)

Programa școlară, limba și literatura română – clasa a X-a, ciclul inferior al liceului,
aprobată prin ordin al ministrului nr. 5099/09.09.2009

B. Alege unul dintre cele două texte:

Textul 1 – Mihai Eminescu, *Floare-albastră*

Textul 2 – Alexandru Macedonski, *M-am dus departe*

M-am dus departe-n lumea cugetării,
Dezgrănițat-am lumile simțirii
Și deslușit-am fundurile zării...
Lăsat-am omul pradă omenirii,

Ghicit-am vieți oriunde e lumină,
Lumină unde cugetul n-atinge,
Dar ce folos? Tot omul mă învinge,
Și tot ca el, e inima mea plină.

Cărări în van croitu-mi-am prin stele,
Zadarnic zborul în sus mi se tot duce,
Nu le pricep, nu mă pricep nici ele.

1. Construieste, în minimum 400 de cuvinte, o secvență didactică prin care să formezi/să dezvolti competența specifică aleasă, valorificând unul dintre cele două texte date. **20 de puncte**

Vei avea în vedere:

- evidențierea relației dintre competență, conținutul asociat ales și două obiective centrale ale parcursului didactic propus; 4 puncte
- justificarea alegerii tiparului de proiectare a secvenței și a demersului propriu-zis (etapele receptării/ale învățării); 4 puncte

- prezentarea modului în care se desfășoară secvența didactică, prin ilustrarea a două metode/tehnici/procedee adecvate obiectivelor propuse; 4 puncte
- descrierea unei forme adecvate de organizare a colectivului de elevi și a unei strategii de comunicare și/sau de evaluare. 4 puncte

Notă! Se acordă **4 puncte** pentru redactare (utilizarea limbii literare și a limbajului de specialitate – 1 punct, organizarea ideilor în scris – 1 punct, ortografie – 1 punct, respectarea normelor de punctuație – 1 punct).

În vederea acordării punctajului pentru redactare, rezolvarea trebuie să aibă minimum 400 de cuvinte și să dezvolte subiectul propus.

2. Argumentează, în 100-150 de cuvinte, adecvarea secvenței de învățare/receptare construite la modelul curricular/paradigma curriculară în vigoare, prin raportare la două elemente definitorii ale acestuia/acesteia. **10 puncte**

SUGESTIE DE REZOLVARE

Testul nr. 1

SUBIECTUL I

(30 de puncte)

Floare-albastră de Mihai Eminescu

Personalitatea poetului Mihai Eminescu s-a conturat prin multiple ipostaze expresive – lirice, epice și dramatice – și atribute unice, care continuă să încante și să farmece cititorul.

Analiza literară a poeziei „Floare-albastră” păstrează liniile directe ale capodoperelor eminesciene, sub semnul zbaterilor interioare și al raporturilor dilematice cu lumea, a unui geniu romantic preocupat constant și obsesiv de cunoașterea absolută, de integrarea într-un plan al metafizicii, al filosofiei, al educației științifice, din care să poată transcende, ulterior, în universul de necuprins al Creatorului.

Publicată în revista „Convorbiri literare”, la 1 aprilie 1873, poezia „Floare-albastră” reprezintă structura poetică reprezentativă pentru trecerea poetului de la prima etapă a creației (1866-1871, adolescență) la cea de-a doua etapă (1872-1880, a eforturilor intense de maturizare), care va culmina cu etapa generică a capodoperelor, din perioada 1880-1883 („Luceafărul”, „Scrisorile”, „Glossă”, „Odă (în metru antic)”).

Textul este reprezentativ pentru ilustrarea conceptului de *curent romantic*, prin temele și prin motivele abordate, prin ideea centrală a aspirației către absolut – pe calea cunoașterii și a erosului, care pot releva conștiințe, posibilități de a iubi și de a înțelege –, din perspectiva geniului însetat de absolut, dar și a fetei care îl iubește, ipostază a pământeanului integrat în ritualul terestru de a trăi. Vladimir Streinu surprinsese calitatea emblematică a acestui text pentru creația lui Mihai Eminescu, cuprinzând „nucleul de virtualități” care vor fi „actualizate” și vor „susține” fundamental, spiritualitatea geniului poetic românesc.

Compoziția poeziei romantice „Floare-albastră” cuprinde trăsăturile tipice acestei forme textuale (titlu, idee centrală, teme și motive poetice, lait-motiv și simbol, relații de simetrie și de opoziție), creată pe o structură dialogată și într-o versificație inspirată din poezia populară (ritm trohaic, măsură de 7-8 silabe, rimă îmbrățișată, cu asonanțe – „ivit” – „gât”, „frunze” – „acunse”).

Textul face parte din categoria poeziilor axate pe iubirea pasională și dramatică, care dezvăluie antiteza romantică dintre sentimentul plin de erotism, de efuziune sinceră, directă, impulsivă, cu vigoare și cu dorința de a se împlini și patima cunoașterii a ceea ce se află dincolo de percepții, de simțuri, de rațiune, de realitatea cognoscibilă, imediată și finită.

„Floare-albastră” este o poezie sinteză a creației eminesciene, prin care Mihai Eminescu și-a dezvăluit genialitatea și elementele recurente care l-au preocupat, uneori dureros și tragic.

Titlul este alcătuit din motivul romantic al „florii albastre”, cu alte semnificații decât în romanul germanului Novalis (concretizarea cuplului într-o lume post-mortem, cu atribute ideatice și creative favorabile uniunii) sau în poezia italianului Leopardi (iubita-înger, cu conotații ale perfecțiunii angelice). Poezia eminesciană nuanțează aceste accepții și le integrează în largul și în generosul concept al dragostei neîmplinite în plan terestru, deși amândoi se iubesc și își doresc cuplul, dar antiteza dintre aspirațiile lor îi diferențiază definitiv.

Cei doi îndrăgostiți trăiesc drama incompatibilității visurilor, în mod conștient, deci tragic: bărbatul se va raporta, constant, la timpul cosmic și la cunoașterea transcendentă, iar femeia – la împlinirea iubirii, în condițiile cunoscute de către oameni, în planul lumii fizice.

În acest sens, titlul poeziei simbolizează cunoașterea tainică, ascunsă, misterioasă și metaforică atât a lumii fizice, cât și a lumii metafizice, prin raportare la iubire și la gnoză. În finalul poeziei, iubirea devine tragică prin neîmplinire, iar femeia – o frumusețe vulnerabilă, sensibilă, senzuală, iubitoare, disponibilă în planul armonizării printr-un cuplu. Repetiția „floare-albastră, floare-albastră”, urmată de concesivul adverbial „totuși”, conturează o lume pământeană a permanentelor antiteze și contraste, cu neîmpliniri, dezamăgiri și zădărnicii – atunci când cei doi actanți, care se iubesc, nu-și pot concilia și echilibra dorințele și pasiunile într-un acord comun, unitar, durabil.

Iubirea și iubita rămân idealizate și dorite, fără posibilitatea concretizării; ele vor aparține visului de dragoste și ritualului erotic imaginat de către eul poetic îndrăgostit, într-o notă melancolică de dor și de amintire plăcută, ușor tristă și nostalgică.

Temele poeziei aparțin universului specific creației romantice a lui Mihai Eminescu: timpul (cosmic și teluric), cosmicul, condiția geniului însetat de absolut, iubirea și natura (îngemănate, întrucât sunt intercorelate și intercondiționate prin matricea sentiment-cadru), moartea, destinul și creația.

Motivele poetice susțin fiorul metafizic prin unicizarea pe care o dețin la nivel simbolic, fiind consubstanțiale cu ideea generală a textului: geniul se poate nunti fie cu absolutul, fie cu teluricul, având posibilitatea alegerii, dar nu și a comuniunii fericite și împlinitoare. Nuntirea novalesciană într-o patrie a poeziei a celor doi îndrăgostiți nu mai este luată în considerare de către eul poetic, a cărui viziune rămâne disociată, în mod antagonic până la final – „totuși” –, din moment ce, deși a trecut timp peste despărțire, încă, este întristat de amintirea unei povești de iubire neîmplinite. Așadar, motivele din această poezie vor deveni recurente în creația marelui poet român: „stele”, „nori”, „ceruri-nalte”, „soare”, ritualul erotic într-un cadru paradisiac (marcat de elemente selectate din zone geografice diferite, imposibil de regăsit, la un loc, într-un plan fizic real: „codrul”, alături de „izvoare”, „stânci” și „prăpăstii”; „pădurea”, cu „baltă”, „trestii” și „mure”), femeia-înger (blondă, veselă, dragălașă) și femeia-demon (ademenitoare și frumoasă, fără atributul falsității), sub semnul solar și al nocturnului selenar, care conferă încredere, optimism și inspirație în iubire și în creația despre iubire. Ceremonialul erotic surprinde gesturi tandre (săruturi, îmbrățișări, apropieri intime) și pure, naive, cu dorință și cu pasiune.

Motivul visului romantic se sfârșește în cel al despărțirii dureroase, la „pragul” „porții” casei fetei, care va reliefa spațiul unui alt demers existențial pentru fiecare dintre ei: femeia, probabil, va căuta o altă iubire, care să-i împlinească dorința pământeană firească de a avea o familie, iar bărbatul – se va concentra doar pe actul cunoașterii profunde, esențiale, tinzând către atemporalitate.

Așadar, antiteza romantică dintre cele două visuri antologice aparține, corelativ, altor două lumi și viziuni: lumea geniului – care își acceptă, cu tristețe și cu melancolie, condiția solitară, fără pereche nici în dragoste, neînțeleasă și neacceptată de către majoritatea semenilor săi, și lumea omului confortabil în această lume – mediator între Cer și Pământ, care își respectă chemarea lăuntrică a rolului socio-familial și erotic. Această ultimă matrice umană nu este, însă, a omului mediocru, limitat și indiferent la actul spiritual al geniului – dovadă primele trei strofe ale poeziei – , ci cuprinde personalități care își trăiesc condiția instinctuală și societală cu

conștiința că, doar în acest mod, aici, în acest plan universal, se poate *ferici* ființa umană. Deși se iubesc, geniul și omul superior nu pot rămâne împreună, fiind despărțiți de timpul afectat planului axiologic propriu, la cel mai înalt nivel posibil.

Structural, poezia este alcătuită din patru secvențe lirice, câte două pentru fiecare eu liric, dar ponderea este majoritar feminină, întrucât aceasta are rolul activ de a explicita atât planul său, cât și al bărbatului, a cărui stare este meditativă, pasivă, contemplativă și ironic-melancolică.

Primele trei strofe constituie reproșul direct al femeii (și, în acest caz, aceasta reprezintă omul superior, capabil să înțeleagă și să definească universul geniului) sau indirect – bărbatul imaginându-și-l (astfel explicându-se alternanța limbajului simbolic cu cel popular). Matricea rațională și spirituală a bărbatului se manifestă prin simboluri cosmice („stele”, „nori”), mitice, magice și cognitive („câmpiile asire” – leagănul civilizației umane; „întunecata mare” – necunoscutul, misterul, geneza, cu trimeri la miturile asiatice, în care creația se naște din apă; „piramidele-nvechite” – „axis mundi” între Cer și Pământ, între viață-moarte-nemurire, o poartă a cunoașterii, prin „Cartea Morții” înscrisă în ele, un simbol al cunoașterii astronomice, un portal către alte lumi, un topos al morții fizice, trupești). Aceste metafore evidențiază continuitatea vechilor civilizații, cu care poetul se simte congeneric și, în tainele cărora, caută revelația misterului lumii, detașându-se față de societate, dar și față de iubită. Introvertirea eului masculin este necesară și lucid asumată, deși este conștient de limitarea sa temporală și, implicit, metafizică.

Lirismul subiectiv romantic din aceste strofe este reliefat de adresarea directă („- Nu căta în depărtare”), de vocativul afectiv („iubite”), de metafora metonimică a intimității unice („sufletul vieții mele”), de verbele și de pronumele personal și posesiv la persoana a II-a singular („ai cufundat”, „ai uitat”, „nu căta”, „grămădești”, „m-”, „te-”, „ta”, „mele”), precum și de formele morfo-lexicale regionale moldovenești („nu căta”, „încalte”).

Râsul interior al bărbatului și apelativul sinecdotic față de femeia iubită („mititica”), îngemănate într-un gest voit tandru („dulce netezindu-mi părul”), indică aprobarea față de adevărul rostit, într-un sens ușor superior, conștientizând – dureros și ironic, totodată – distanțarea conceptuală și de viziune dintre ei.

La fel de tacit și fără cuvinte, se conturează și finalul despărțirii, în care rostirea vocală pare inutilă și stridentă, păstrându-se gingășia și delicatețea gesturilor romantice, care au rămas în amintirea bărbatului melancolic, visător, interiorizat, solitar și autoironic („Ca un stâlp eu stam în lună!”), cu regretul de a nu se fi împlinit și în planul iubirii.

Dacă limbajul femeii este unul familiar, confesiv, afectiv, direct și sensibilizator (mai ales în secvența chemării la ceremonialul erotic), limbajul masculin este intelectual, distant, cerebral, ironic, fiecare în acord cu idealul și cu tiparul său existențial.

Întrucât idealul rămâne o abstracțiune, o limită tragică, deoarece este imposibil de atins de către om (altfel nu ar mai fi ideal), cei doi îndrăgostiți îl vor tenta, dar nici unul dintre ei nu i se poate sustrage, supunându-se sacrificiului cerut: bărbatul renunță la iubirea romantică, femeia – la bărbatul iubit, dar indisponibil pentru crearea unui cuplu durabil. Femeia rămâne un ideal pământesc dorit (definit prin epitetele „frumoasă”, „nebună”, „dulce”), dar și o ispită tulburător de ademenitoare pentru bărbat, în drumul său către Absolut, un demon romantic, cu atribute de puritate și de tandrețe senină („mititica”, „minune” și exclamațiile retorice din finalul poeziei), pentru eul poetic masculin.

Alter-ego al bărbatului, femeia reprezintă ipostaza pragmatică, terestră a acestuia, care se poate *ferici*, în planul imediatului, prin acceptarea *normalizării* în cadrul unui cuplu erotic. În caz

contrar, acesta rămâne singur, îndurerat și meditativ asupra destinului său uman, în antiteză cu aspirația către planul *albastru* al infinitului, susținute de cele două registre stilistice din text: unul aparține prezentului etern (definind matricea eului masculin – „grămădești”, „urcă”), iar celălalt, planului ludic feminin, care proiectează, printr-un vis de dragoste, un ceremonial în care chemarea, așteptarea, gesturile și plimbarea să reliefeze constituirea noului cuplu, protejat de către natură, în intimitate și în mister („vom șede”, „voi cerca”).

Poezia „Floare-albastră”, de Mihai Eminescu, revelează două tipuri de ideal și două modalități de a iubi: unul ideal, rațional, înclinat către spiritualitatea cosmică; altul concret, admirativ, trupesc și sufletesc, dornic de a dăru și de a primi, disponibil pentru a iubi romantic. Între cele două există doar un moment de apropiere, *departele* (Edgar Papu) devenind un „prag” imposibil de surmontat, în această lume, de către cele două euri lirice.

Analiza literară a acestei poezii de „prag”, de tranziție între două etape de creație eminesciană, presupune și abordarea înlănțuirii sale cu alte capodopere ale poetului. „Luceafărul” ar reprezenta o atotcuprinzătoare matrice pentru antitezele și pentru dilemele conturate în cadrul acestui text liric. Se păstrează, în mod firesc, racordarea la mituri și la ipostazele El – Ea – „voci”, „măști” poetice și *alter-ego*-uri pe care poetul și le-a asumat, în timpul călătoriei labirintice și inițiatice prin lume și prin Sine.

De data aceasta, există patru tablouri create în vederea rotunjirii condiției umane obișnuite sau superioare/condiției de geniu/condiției nemuritoare. În primul tablou, o fată înrudită („din rude”) cu împărăția (nenumită, necunoscută) – unică prin frumusețe, puritate, delicatețe –, într-un castel care pare izolat, înconjurat de elemente ale unui cadru de basm, într-un timp imemorial (*ille tempore*), aflată la vârsta pubertății, a dorinței de cunoaștere prin eros, invocă, de două ori, printr-o formulă magică, coborârea, din planul celest, a luceafărului întrupat, renăscut – cu durerea desprinderii fizice de spațiul original, dar cu speranța uniunii cu fata – dintr-o matrice diferită de cea a pământencei, pentru care va parcurge drumul către Demiurg, în vederea „dezlegării” de un destin nemuritor, dar „rece”, lipsit de posibilitatea împărtășirii iubirii și în mod fizic, întrucât fata nu acceptă să treacă prin experiența morții, pentru a se nemuri. Al doilea tablou se centrează pe alte măști lirice: acum, personajul feminin este Cătălina, o împărăteasă aflată tot în etapa iubirii, care va accepta curtoazia și seducția pajului său, Cătălin, de rang inferior, dar de vârste apropiate, sănătoși, frumoși, tineri și cu viață, în antiteză cu luceafărul îndepărtat, un neviu pentru lumea noastră, lipsit de corporalitate și de prezență concretă, care, în continuare, va atrage, constant, prin intermediul luminii sale hipnotizante. Al treilea tablou rupe firul narativ al poemului, permițând celor două manifestări nemuritoare să-și expună, mental, telepatic, virulent și decisiv, opiniile despre locul și rolul/rostul condiției umane în antiteză (romantică) cu cea universală. Deși oamenii sunt efemeri, cu o prezență insignifiantă prin planul creațiunii, ei pot forma cupluri bazate pe iubirea-pasiune, în timp ce eonii nu au dreptul de a schimba mecanica cerească ancestrală, fiindu-le interzisă această cunoaștere erotică. Nu darurile Demiurgului către Hyperion sunt relevante – de parcă acesta nu le-ar avea –, ci insistența, care nu poate fi dezisă, de a se păstra ordinea prezentă în univers. Ultimul tablou pare a încheia aventurile inițiatice ale tuturor: luceafărul se reîntoarce la locul prestabilit, asistând, în continuare, la alte povești de iubire, în timp ce, în planul teluric, un alt cuplu de tineri – după modelul biblic –, într-un cadru paradisiac, trăiesc o altă iubire de vis, fata invocându-l pe luceafăr drept stea a norocului pentru dragostea sa fericită. Oamenii rămân spirite terestre, fizice, muritoare, trăind în matricea iubirii-pasiune, iar luceafărul își asumă, cu tristețe metafizică, condiția spiritului etern.

În ambele poezii, accesarea către planul astral se face într-o stare de reverie romantică, întrucât visul nu aparține efemerului, ci Sinelui amoral și atemporal.

Eludând aspectele de suprafață, se poate remarca prezența aceluiași dialog dintre un eu masculin și o ipostază feminină atrasă admirativ de geniu, în cadrul primului tablou din poemul amintit, de această dată eponimic, după actantul care va închide poezia.

Eul masculin reprezintă, în continuare, geniul însetat de absolut, a cărui condiție, în planul teluric, rămâne solitară, nefericită și meditativă, în timp ce eul feminin va avea aceeași atitudine de distanțare finală, dar transmisă categoric și lipsită de tonalitatea afectuoasă a femeii din „Floare-albastră”. De data aceasta, luceafărul pare a se fi umanizat cu tandrețe și cu pasiune, iar femeia – a învățat să se detașeze cu luciditate, atunci când dorințele nu îi sunt îndeplinite imediat.

Raportarea celor doi la povestea de iubire se face într-un mod mai radical și mult mai dramatic decât în primul text eminescian, fiecare accesând o altă treaptă de cunoaștere și de evoluție personală, dar, acum, bărbatul inițiază și este mai receptiv la transgresarea tiparelor, a limitelor, a propriei condiții genetice și, în fond, a predestinării cosmice, astrale.

Ambele texte poetice eminesciene – „Floare-albastră” și „Luceafărul” – devin embleme ale imposibilității de a reuni, într-un cuplu, două tipare antagonice de a exista și de a iubi.

Mihai Eminescu nu a fost interesat de „cazurile individuale”, așa cum remarca și criticul Tudor Vianu („Alecsandri, Eminescu, Macedonski”), „fiind înzestrat cu o mare putere de autodeterminare”, inteligență, memorie de excepție, viziune care transcende imediatul și *aproapele*, detașat de egoismul și de strategiile omului mediocru. „Impersonalitatea” eminesciană (remarcată, anterior, și de către criticul Titu Maiorescu) s-a născut din centrarea pe „universul fără margini al gândirii”, „trecând”, „printre oameni” (Tudor Vianu), cu gândul la cultura și la civilizația predecesorilor săi, inspirat de marile acte și acțiuni ale acestora, atras iremediabil de incomensurabilele spații celeste ale ideilor pure.

Așa cum însuși a mărturisit, în scrisorile către prietenul său, Ioan Slavici, se rupe de orice legătură fizică și sufletească care l-ar putea împiedica să se concentreze asupra universului cunoașterii absolute, neadmițând contraziceri și motivații afective, dorind „desfacerea de cele lumești” (Tudor Vianu), pentru care nu are timp și prezență.

SUBIECTUL al II-lea

(30 de puncte)

A. Subiectul

Subiectul reprezintă parte principală de propoziție – alături de predicat, împreună cu care stabilește un raport de interdependență sau de inerență – sau *complement „extern”* (cerut de către compoziția VERB+COMPLEMENTE, nu doar de verb – conform „Gramaticii Academiei Române”), indicând *ce/cine* realizează acțiunea exprimată de către predicat și/sau însușirea arătată de către numele predicativ, răspunzând la întrebările *cine?*, *ce?*.

Uneori, din cauza faptului că predicatul are un aspect impersonal, subiectul lipsește în mod forțat („Plouă cam tare, afară, de azi-noapte.”/„Probabil.”); alteori, este absent din alte motive: dorința emițătorului, subînțelegerea sau includerea sa, limitarea comunicării.

Subiectul este categoria *sintactică* care cuprinde cele mai multe abordări ordonatoare, asupra cărora nu există o coeziune totală, așa cum se reflectă încă de la nivelul definirii sale.

Subiectul poate fi *clasificat* după mai multe **criterii** (Constantin Th. Popescu): după prezență/absență în cadrul comunicării, după structura/componența sa (subiect

simplu/multiplu/reluat/repetat sau reiterat/complex), după criteriul logico-semantic (cazurile subiectului, subiectul logic, subiectul gramatical), după raportul de inerență (în funcție de relația realizată cu predicatul: subiect inherent/independent/titlu/numeric).

Criteriul prezență/absență:

1. subiect exprimat prin părți de vorbire simple sau compuse (locuțiuni, expresii):

- **substantiv comun:** Manuscrisul era de negăsit în acea zi. S-au închis ușile din cauza vântului puternic.
- **substantiv comun** din construcții create din verbul „a fi” și substantivul care denumește o stare/un sentiment:
Mi-e sete/foame/somn/frig/rușine/dor/milă/greu/teamă/ciudă. (Acest tip de subiect nu este luat în considerare de către toți cei care aparțin domeniului limbii române, deoarece construcția are logica gramaticală a unei expresii impersonale, cu funcția de predicat nominal: verbul este desemantizat, iar substantivul în cazul nominativ, nearticulat, este nume predicativ; pronumele personal „mi-”, în cazul dativ, este subiectul logic; este adevărat că nu mai poate primi un alt substantiv în cazul nominativ)
- **substantiv propriu/titlu:** Petru medita, adeseori, printre flori și printre câpșuni, la destinul acestei minunate grădini, după moartea sa. „Moara cu noroc” este o nuvelă realistă.
- **substantiv provenit din adjectiv propriu-zis:** Avarul nu își poate stăpâni patima față de a avea, de a posedea la nesfârșit. Cel mare pare mai inteligent.
- **substantiv provenit din adjectiv participial:** Mersul de azi-dimineață l-a obosit peste măsură.
- **substantiv provenit din adverb:** Binele se recompensează, uneori, cu rău. „Aici” este un adverb de mod.
- **substantiv provenit din pronume:** Eul meu se simte întristat.
- **substantiv provenit din numeral:** Doiul se trece foarte ușor sau foarte dificil, în catalog. Cei trei și-au încălcat promisiunea de ieri.
- **pronume personal:** Ei nu au stabilit niciun plan pentru traseul de mâine. Dumnealui nu a intuit acest caracter mincinos. (*pronume personal de politețe*)
- **pronume posesiv:** Al nostru va fi, din nou, întreg teritoriul străbun.
- **pronume demonstrativ:** Acesta nu a demonstrat loialitate companiei. Asta nu era prevăzut a se întâmpla. (*pronume demonstrativ neutralizat „asta”*)
- **pronume interogativ:** Cine bate, cu atâta putere, la porți zăvorâte, în miez de noapte?
- **pronume relativ** (doar în frază): Care va veni va fi bine primit. Din câte se spun despre el, nu aş crede nimic.
- **pronume nehotărât:** Altul a decis venirea lui Iustin la concurs. Câți nu mai pot reveni acasă, după foamete!
- **pronume negativ:** Nimeni nu îi combate atitudinea tăioasă.
- **numeral cardinal:** Doi au nimerit numărul potrivit pentru a juca mai departe.
- **numeral ordinal:** Primii au fost contestați de către public.
- **numeral colectiv:** Tustrei s-au dus la contabilitate pentru a-și ridica restanțele financiare.
- **numeral fracționar:** Jumătate s-a dovedit a fi mai bine decât nimic.
- **numeral multiplicativ:** Împătritul s-a redus, dis-de-dimineață, la șesime.
- **numeral distributiv:** Câte unul s-a înfățișat Măriei Sale, în cetatea Sucevei.

- *numeral nehotărât/locuțiune numerală nehotărâtă*: Puțini vor mai fi, mâine, în viață, după marea bătlăie. Cine știe câți își vor mai aduce aminte de strămoșii lor!
- *verb/locuțiune verbală la infinitiv*: A fi nu este totuna cu a exista. A tăcea ca pământul devine o uzanță obligatorie în caz de pericol mortal.
- *verb la gerunziu* (doar după un reflexiv impersonal): S-a auzit, și de către nași, stabilindu-se data nunții.
- *verb la supin*: Pare dificil de sărit coarda, timp de două ore neîntrerupt.
- *interjecție* (doar după reflexivul impersonal „a se auzi”): Se auzi, dintr-odată, pleosc, în apa rece din lac.
- *elemente verbal-nominale* (verb copulativ la infinitiv și substantiv/adjectiv substantivizat): A fi părinte presupune o normă întreagă, în fiecare moment al vieții tale.

2. subiect neexprimat

2.1. subiect inclus (mai corect definit, **deductibil** din forma verbală a verbului predicativ/verbului auxiliar/verbului copulativ/verbului reflexiv negativ/verbului la modul imperativ/verbului dintr-o interogație, care însoțește verbul, deoarece desinența verbală nu are rolul de a indica funcția sintactică a subiectului, ci doar categorii gramaticale de persoană, număr, gen; în plus, există numeroase similitudini de forme verbale în ceea ce privește persoana și la modul verbului) – **Cunoșteam** regulamentul școlar. (noi – persoana I, numărul plural)/**Am** înțeles această ecuație rezolvată. (eu – persoana I, numărul singular)/**A devenit** magistrat, după voința mamei. (el – persoana a III-a, numărul singular)/Nu **te** coborî la nivelul lui de exprimare! (tu – persoana a II-a, numărul singular)/**Scrieți** orice! (voi – persoana a II-a, numărul plural)/Ce **fac** peste două ore? (ei/ele – persoana a III-a, numărul plural);

2.2. subiect subînțeles (se deduce din contextul anterior actualului enunț, într-un mod evident și fără dubiu, astfel încât nu se mai simte nevoia de a-l repeta) (în frază) – **Ionel** nu mai știa/ce să afirme pentru a fi crezut/, nici ce să facă/ca să dovedească contrariul/a ceea ce se spunea despre dânsul, în această casă. (subiectul Ionel);

2.3. subiect nedeterminat (general – se deduce din punct de vedere gramatical, dar nu și semantic, întrucât are o adresabilitate largă; este și situația proverbelor, a zicerilor, a expresiilor populare) – **A-ți respecta** pământul țării tale înseamnă a fi patriot, om devotat matricei blagiene, de dor și vale. **Ziua bună se cunoaște de dimineată. Mai trece ce mai trece. Nu se face gaură în cer** dacă se lipsește. **Ceata lui Papuc** se joacă în parc. **Au fost buni de gură** la școală. (persoana a III-a, numărul singular/plural, impersonal);

2.4. subiect eliptic (în cazul verbelor și a construcțiilor verbale care nu admit subiect) – Nu se știe nimic. Afară **este ger**. **A plouat** puțin de aseară până astăzi, la amiază. **Este seară/iarnă/noapte**. (persoana a III-a, numărul singular, impersonal).

B.

1. În cuvintele *greu, mereu, ghiulea, trotuar*, litera „u” desemnează: d) o semivocală (greu), o semivocală (me-reu), o vocală (ghiu-lea), o semivocală (tro-tuar). 1 punct

2. Adjective invariabile: c) bleu (denumește o culoare), sadea, ditamai, așa (nuanță adverbială).
1 punct
3. Pronume de politețe: c) „Dumneaei nu cunoștea orașul respectiv.”. 1 punct
4. Nume corecte de locuitori: a) azerbaidjan, focșănean, fâlticenean, turnean; 1 punct
5. Omofone (cuvinte care se pronunță la fel, dar sensuri total diferite):
d) eter – lichid/aer,
delfin – mamifer/titlu feudal,
popă – preot/carte de joc,
organ – parte a corpului/grup social. 1 punct
6. Morfologic, cuvântul *iarna*, din enunțurile „Iarna este anotimpul schiurilor.”; „Iarna, se merge la munte.”; „Ne place iarna.”; „În această iarnă, am avut mult de lucru.”:
c) substantiv (în cazul nominativ), adverb de timp, substantiv (în cazul acuzativ), substantiv (în cazul acuzativ). 1 punct
7. Predicatul din fiecare enunț „Desigur că l-ați întâlnit și altădată.”; „Se poate să aibă multă dreptate!”; „Dacă ar ști, nu te-ar întreba.”; „Fără îndoială că îi ești dragă.” este exprimat prin: c) adverb predicativ, verb predicativ, verb impersonal predicativ (semiauxiliar de modalitate), locuțiune verbală, verb predicativ, verb predicativ, locuțiune adverbială predicativă, expresie verbală impersonală. 1 punct
8. Propozițiile din fraza „- Ceea ce crede spiritul meu/este/că numai educația de calitate, asumată și coerent însoțită, te poate împlini/, zise el, calm.”: d) subiectivă, principală, predicativă, principală incidentă. 1 punct
9. Prima propoziție din fraza „Chiar dacă v-aș sprijini necondiționat/, tot nu aș putea/să vă garantez nimic sigur.” poate fi contrasă: a) în pofida sprijinului meu necondiționat. 1 punct
10. Între propozițiile subordonate din fraza „Am venit la Florin nu pentru că era frig, ci ca să ne privim mai mult.”, există un raport de: b) coordonare, prin conjuncție adversativă. 1 punct

SUBIECTUL al III-lea

(30 de puncte)

1. În cadrul disciplinei *Limba și literatura română*, la clasa a X-a, la *lecția de receptare a unui text liric*, am ales poezia „Floare-albastră”, de Mihai Eminescu (a treia oră), având în vedere următoarele *valori și atitudini*: cultivarea interesului pentru lectură, a plăcerii de a citi și a gustului estetic în domeniul literaturii; stimularea gândirii autonome, reflexive și critice în raport cu diversele mesaje receptate.

În vederea atingerii *competenței generale* selectate (1. Utilizarea corectă și adecvată a limbii române în receptarea și în producerea mesajelor în diferite situații de comunicare), am considerat adecvată, pentru acest tip de lecție, *competența specifică 1.4.* redactarea unor compoziții despre textele studiate și alcătuirea unor texte funcționale sau a unor proiecte. Drept *obiective operaționale*, toți elevii, la finalul lecției, vor fi capabili să:

- să explice/să motiveze/să comenteze secvențe lirice din poezie;
- să prezinte un punct de vedere critic referitor la poezia studiată, în timpul analizei textului.

Strategia didactică cuprinde un ansamblu de componente menite să susțină îndeplinirea, în primul rând a obiectivelor centrale propuse și, astfel, a competenței specifice și a competenței generale, a valorilor și a atitudinilor care pot contribui la formarea afectivă a personalității elevului, la dezvoltarea gândirii critice a acestuia, prin intermediul acestui text eminescian de referință pentru literatura română și pentru concepția poetului despre creație, geniu, iubire (romantică, neîmplinită din cauza diferențelor de viziune asupra vieții și a cunoașterii, deși cei doi se iubesc), timp universal/timp biologic, natură (paradisiacă/mitică), mitologie, cosmic, raportul dintre finitudine și infinit.

Metodele și procedeele utilizate (conversația euristică, comparația, explicația, problematizarea, schema sintetizatoare, eseu) sunt coroborate cu *mijloacele de învățământ* (volumul de poezii, manualul de clasa a X-a, fișa de lucru, videoproiectorul, tabla, flipchartul, desenul).

Dirijarea procesului de învățare (28 de minute) este secvența de lecție care va cuprinde demersul didactic de aprofundare a subiectului lecției – către care converge întreaga proiectare didactică –, prin predicția de tip eseu, ale cărui idei de bază au fost gândite, în prealabil, acasă, de către elevi, ca temă.

În calitate de profesor, le propun elevilor *problematizarea* corelației dintre titlul poeziei, semnificațiile sale din alte opere romantice europene/critica românească (la germanul Novalis – un simbol al iubirii și al nostalgiei infinitului, fascinația depărtărilor; la italianul Leopardi – un simbol al purității și al candorii iubitei; la Buddha – floarea de lotus, mitul lui Isis/operele eminesciene – „Călin (file de poveste)”) și tematica acestui text liric eminescian (ideea centrală: condiția geniului însetat de absolut, de cunoașterea atotcuprinzătoare, de viziunea ubicuă, de cufundarea în creația universală; supratema timpul; teme: iubirea, natura, cosmicul, condiția geniului, moartea și motivele poeziei – telurice („codrul”, „izvoare”, „prăpastie”, „marea”)/cosmice („luna”, „noaptea”, „cer”, „depărtări”); filozofice: *fugit irreparabile tempus, fortuna labilis, carpe diem, panta rhei, vanitas vanitatum, memento mori*).

Cele trei specii literare ale poeziei – identificate, de către elevi, în orele anterioare (meditație filozofică, eglogă, elegie) – evidențiază interdependența, în cadrul acestui text, dintre **Floare-albastră, Iubire și Cunoaștere absolută**, atât din punctul de vedere al geniului, cât și al fetei, comparând critic cele două opinii diferite (*comparația explicativă*) ale eurilor lirice (femeia și bărbatul) și argumentând motivul central care va determina despărțirea acestora (diferența de viziune asupra modului de a fi și de a trăi). Elevii își vor exprima opinia și în legătură cu adverbul concesiv „totuși” din finalul poeziei, care susține rolul antitezei în reliefaarea diferențelor majore, devenite insurmontabile în final, dintre principiile de viață ale celor două euri lirice, care se vor despărți, deși, **totuși**, se iubesc și par a înțelege concepția despre viață și despre cunoaștere a celui alt partener iubit.

Toate informațiile vor fi sintetizate, de către elevi, sub îndrumarea profesorului, pe tablă (*schema lecției*) și stau la baza creării eseului structurat, care va fi început în clasă și terminat, bineînțeles, acasă, sub forma *temei*, de la secvența *de asigurare a retenției și a transferului cunoștințelor* și a viziunii din clasă, pe baza îndrumărilor:

- corelația titlu-tematică-eu liric;
- ipostaze lirice (exemplificări, roluri, semnificații);
- planul expresivității poetice;
- versificația și ritmul iubirii (între acceptare și respingere);
- alternanța dintre apolinic și dionisiac;
- viziunea despre lume, viață, cunoaștere, iubire, destin.

Forma de organizare va fi *activitatea frontală*, alternativ cu *activitatea independentă*, individuală a elevului. Activitatea *frontală* rămâne forma de bază, tradițională, în cazul lecțiilor – indiferent de tipul acestora –, întrucât procesul de învățare depinde de modalitatea prin care eu, în calitate de profesor, pot să decid o anumită matrice de cunoștințe prestabilite – de către mine, de către critică și de către autorii manualului școlar –, fiind un comunicator informat și cu autoritate, dar, în același timp, vizez și latura participativ-activă a elevilor (prin metoda *problematizării*) și, apoi, proactivă (în timpul *eseului*). Elevii au primit sarcini de lucru comune (de exemplu, explicarea sintagmei „totuși”) și diferențiate (fișele cu planul de idei pentru eseu), care le oferă cadrul de manifestare personală în mod concret, implicat și activ, astfel încât lecția este adaptată, mai întâi, în funcție de particularitățile lor și, apoi, de tipul de competență sau de modul de evaluare selectat.

În mod *individual*, elevii vor crea, în continuare, *eseul structurat*, pe care îl vor prezenta ora viitoare, la clasă – drept *formă finală de evaluare*. În cadrul acestei ore, evaluarea este *parțială*, pe baza a ceea ce au lucrat și lucrează în legătură cu textul eminescian, fapt care diminuează din riscul dezinteresului elevilor față de activitatea didactică, în favoarea altor acțiuni, implicându-i activ în sarcinile de lucru existente pentru această lecție.

Prin intermediul *metodelor de evaluare*, voi valorifica răspunsurile elevilor din timpul discuțiilor și eseul structurat. Evaluarea este *formativă* (pe întreg parcursul lecției, observându-se gradul de participare și calitatea prezenței în comunicarea scrisă și orală) și *performativă* (vizând acuratețea mesajului transmis în legătură cu textul și și cu modul în care acesta a fost aprofundat: condiția spirituală a doi oameni diferiți: un bărbat-geniu, implicat aproape total în actul cuprinderii cunoașterii metafizice, deși este conștient de limitele sale fizice; condiția femeii superioare, capabile să înțeleagă profilul iubitului său, dar atrasă mai mult, emoțional și fizic, de împlinirea terestră a unei iubiri împărtășite concret, aici și acum).

2. Funcționarea optimă a orei – dedicate aprofundării textului liric „Floare-albastră”, de Mihai Eminescu și performării elevului –, se realizează prin coordonatele moderne ale planificării, ale deciziei, ale coordonării, ale controlului, ale strategiei și ale metodologiei educaționale, coroborate cu dimensiunea interdisciplinară implicată. Problematika educațională de la disciplina *Limba și literatura română*, nivel liceal, se bazează pe interconectarea eficientă, unitară și coezivă a tuturor factorilor implicați în procesul educațional, la nivelul rolului atribuit fiecăruia în parte.

Sunt interesată de noua viziune didactică din învățământul nostru – *centrat pe elev* –, în care a devenit primordial modul în care acest actant al demersului meu didactic receptează,

apreciază și confirmă valoarea actului de predare-învățare-evaluare-performare, respectând obiectivele generale, termenele, resursele și contextul socio-educational prezent.

Manager al colectivului de elevi, proiectez tipurile de *activități* pe care le realizez în cadrul orei respective, pe baza resurselor avute (materiale – sală de clasă, tehnologie; umane – colectivul de elevi), astfel încât acestea să se poată îndeplini optim în concordanță cu expectanțele tuturor participanților și în corelație *cu competențele și cu obiectivele* selectate. Am în vedere observarea comportamentelor adaptative, în care activitatea să conțină și suport psihologic, profesional, metode de îmbunătățire a performanțelor sociale și educaționale, precum și de îmbunătățire a performanței la Bacalaureat.

În acest sens, așa cum s-a putut observa, am selectat acele *metode* care au corespuns traseului psihopedagogic dorit, întrucât acestea îmi exprimă viziunea, scopul urmărit, competențele vizate, informațiile și ideile esențiale, orientându-l, pe elev, către o educație temeinică și o punere în valoare autentică, individuală și colectivă. *Performativ*, are loc un proces de translatăre dinamică a informației din diferite domenii conexe literaturii (filosofie, lingvistică, semiotică, pragmatică, filosofia limbajului), cu scopul formării unui anumit tip de cultură (generală și de specialitate), menit să definească procesul de conturare unitară a personalității școlare.